

ЈОКО ДРАГОЈЛОВИЋ*

Правни факултет за привреду и правосуђе
Нови Сад

УДК 343.98:343.8

Прегледни рад
Примљен: 14.09.2016
Одобен: 12.10.2016
Страна: 511-519

ОДНОС УСЛОВНЕ ОСУДЕ И КАЗНЕ

Сажетак: Условна осуда је кривична санкција која се јавила пре свега као замена за краткотрајне казне затвора, јер је друштво спознало да се сврха кажњавања некада може постићи и само претњом да ће одређена казна бити и извршена. Сврха мера упозорења а самим тим и условне осуде јесте да се без ограничавања права и слобода, учинилац одврати од даљег вршења кривичних дела. Условна осуда је настала као одраз тежње да се казна прилагоди личности учиниоца кривичног дела тако да њено извршење буде одраз потребе за поправљањем делинквента. Међутим, и поред тога што условна осуда представља самосталну кривичну санкцију њена повезаност са казном је неспорна. Сходно томе, аутор ће у раду приказати однос условне осуде и казне, односно указати на повезаност између ових кривичних санкција.

Кључне речи: условна осуда, казне, елемент условне осуде, време проверавања

Уводна разматрања

Условна осуда је кривична санкција која се јавила пре свега као замена за краткотрајне казне затвора, јер је друштво спознало да се сврха кажњавања некада може постићи и само претњом да ће одређена казна бити и извршена. Сврха мера упозорења а самим тим и условне осуде јесте да се без ограничавања права и слобода, учинилац одврати од даљег вршења кривичних дела. Условна осуда је настала као одраз тежње да се казна прилагоди личности учиниоца кривичног дела тако да њено извршење буде одраз потребе за поправљањем делинквента.

Дакле, условна осуда је кривична санкција која је производ савремене криминалне политике где се пре свега кажњавањем настоји постићи специјална превенција, односно васпитање и преваспитање делинквента, а не одмазда и испаштање. Условна осуда представља веома ефикасну кривичну санкцију у случајевима када је до извршења кривичног дела дошло из нехата или је пак реч о багателном криминалитету. У овим случајевима посматрано са криминално-политичког аспекта много је боље изрећи условну осуду, јер се и њоме

* jdragojlovic@pravni-fakultet.info

може постићи сврха кажњавања, него ли неко лице послати на извршење краткотрајне казне затвора. Приликом извршења краткотрајне казне затвора осуђеник ће нужно доћи у контакт са затворском средином и осталим затвореницима, приликом чега ће доћи и до стигматизације, а шта на њега може деловати штетно и шта у крајњем случају може да има за резултат афирмацију нових криминалних склоности.

Међутим, иако је неспорно да условна осуда представља самосталну кривичну санкцију, током историје посебно, а и данас су присутна становишта по којима се условна осуда и казна поистовећују. Сходно томе, аутор ће у раду указати на однос условне осуде и казне, јер ма колико било неспорно да је реч о две различите кривичне санкције, повезаност условне осуде са казном је изузетно велика.

Краћи осврт на појам и елементе условне осуде

Као и код већине института кривичног права, законодавац је тако поступио и код условне осуде, не одредивши њен појам. Дакле појам условне осуде није садржан у Кривичном законнику¹ (у даљем тексту КЗ). Условна осуда је кривична санкција која је првобитно настала под идејом да замени краткотрајне казне затвора. Дакле, реч је о алтернативној кривичној санкцији² која представља супститут за краткотрајне казне затвора. Условна осуда је кривична санкција која подразумева утврђивање учиниоцу кривичног дела одређене казне уз истовремено одређивање да се она неће извршити ако осуђени за време које одреди суд, покаже добро понашање и изврши наметнуте обавезе.

„Другим речима, условна осуда је специфична кривична санкција предвиђена у закону, коју, под законом утврђеним условима и у законом спроведеном поступку, изриче суд кривично одговорном учиниоцу кривичног дела. Састоји се у одлагању извршења казне учиниоцу кривичног дела, под условом да за одређено време не изврши ново кривично дело и испуни сам или уз помоћ или надзор других услове који су му постављени од стране суда, у ком случају до извршења казне неће доћи“.³ Дакле, ако учинилац испуни услове који су му наметнути до опозивања условне осуде неће доћи, а самим тим неће доћи ни до извршења утврђене казне која је била под претњом извршења.⁴ Овде се ради о парапеналној мери у чијој примени нема стварног одузимања

¹ Кривични законик, *Сл. гласник РС*, бр. 85/05, 88/05 – испр., 107/05 – испр., 72/09 и 111/09 и 121/12, 104/13, 108/14

² Више у: Зоран Стојановић, Поједностављене форме поступања у кривичним стварима и алтернативне кривичне санкције у Зоран Стојановић *et. al.* (уредник) *Алтернативне кривичне санкције и поједностављене форме поступања*, Српско удружење за кривичноправну теорију и праксу: Удружење јавних тужилаца и заменика јавних тужилаца Србије, 2009, стр. 15-38; Наташа Мрвић-Петровић, Алтернативне кривичне санкције у државама балканског региона у Владимиру Чоловић (уредник) *Право земаља у региону – Зборник радова*, Институт за упоредно право, Београд, 2010, стр. 56-73.

³ Станко Бејатовић, *Условна осуда*, НИО Пословна политика, Београд, 1986, стр. 17.

⁴ Zdravko Dragić, *Uvjetna osuda u praktičnoj primjeni*, *Naša zakonitost*, vol. 37 br. 7-10, 1983, str. 15.

или ограничења права, слобода или материјалних вредности учиниоца кривичног дела.⁵

Неки аутори условну осуду дефинишу и као одређени вид праштања казне (или привремено одрицање државе да изрекне казну) учиниоцу дела које је базирано на уверењу да ће учинилац убудуће владати у складу са нормама правног поретка и да неће вршити кривична дела.⁶

Дакле, условна осуда је самостална кривична санкција која се налази у петој глави КЗ-а и заједно са судском опоменом представља меру упозорења. Дакле, условна осуда и судска опомена представљају посебну врсту кривичних санкција. Сврха условне осуде и судске опомене јесте остваривање принципа да је казна, нарочито казна лишења слободе крајње средство, односно да не треба примењивати строжије средство, све док се општа сврха кривичних санкција може постићи применом блаже санкције. Ово се нарочито односи на лакша кривична дела где је и даље владајуће схватање да треба избегавати краткотрајне казне лишења слободе.⁷ Дакле, непотребност примене казне због њене некорисности у односу на одређеног делинквента за одређено кривично дело је основ за изрицање условне осуде. То значи, да се она може применити само према одређеном учиниоцу и то за одређено кривично дело.⁸

Условна осуда која је прописана у нашем кривичном законодавству у основи представља француско-белгијски систем условне осуде, пре свега зато што је уско везана за казну. Наиме, приликом изрицања условне осуде суд најпре утврђује казну и њено трајање а онда одређује да се она неће извршити ако осуђени за време које одреди суд, а које не може бити краће од једне нити дуже од пет година, не учини ново кривично дело. Дакле основна обавеза осуђеног лица којем је изречена условна осуда била би да не изврши ново кривично дело за одређено време, односно време проверавања. Као што смо видели, време проверавања не може бити краће од једне нити дуже од пет година. Трајање времена проверавања у оквиру прописаног оквира одређује суд у сваком конкретном случају на основу личности учиниоца, извршеног дела и утврђене казне. Свакако да приликом одређивања трајања времена проверавања суд највише узима у обзир саму личност учиниоца, јер на основу личности учиниоца мора да процени који је то период после којег се може имати повољна прогноза по питању његовог понашања, односно да би се остварила сврха условне осуде односно сврха специјалне превенције. Дакле, најважнији критеријум приликом одређивања трајања времена проверавања представља личност учиниоца и судска прогноза по питању постизања специјалне превен-

⁵ Velinka Grozdanić, Marissabell Škorić, *Uvod u kazneno pravo - Opći dio*, Organizator, Zagreb, 2009, str. 193-194.

⁶ Željko Horvatić, *Kazneno pravo*, Organizator, Zagreb, 2011, str. 223; Petar Novoselec, *Sistem sankcija, alternative kazni zatvora i ljudska prava čovjeka i savremena kretanja u kriminalnoj politici*, Institut za kriminološka i sociološka istraživanja, Beograd, 1989.

⁷ Јанко Лазаревић, Условна осуда, *Билтен судске праксе Врховног суда Србије*, бр. 3/2007., Ин-термекс, Београд, 2007, стр. 153.

⁸ Видоје Миладиновић, Условна осуда у систему кривичних санкција, *Правни живот* вол. 33 бр. 12, 1984, стр. 1163; Ранко Соколовић, Драган Јовашевић, *Кривично право – општи и посебни део*, Академија за националну безбедност и ЈП Службени гласник, Београд, 2014, стр. 305.

ције. Висина изречене казне приликом одређивања трајања времена проверавања требало би да буде секундаран критеријум. Међутим, свакако је логично да ће се за дуже утврђену казну затвора прописати и дужи период проверавања, иако сматрамо да то не би требало да буде примарни и једини критеријум којим суд треба да се води.

На основу напред изнетог можемо истаћи да су битни елементи условне осуде утврђена казна и време проверавања.⁹

Међутим, и поред тога што у основи припада француско-белгијском систему, условна осуда у нашем законодавству има и елементе англо-америчког система. Могућност примене заштитног надзора представља одређени вид пробације који је карактеристичан за англо-амерички систем.¹⁰

Поред главне обавезе, да не изврши ново кривично дело суд осуђеном може утврдити и друге обавезе које се састоје у враћању имовинске користи прибављене извршењем кривичног дела, накнади штете која је настала извршењем кривичног дела, као и друге обавезе које су прописане у кривичноправним прописима. Те посебне обавезе предвиђене су у посебном делу КЗ-а код појединих кривичних дела. У том смислу нпр. у члану 169 КЗ-а прописано је поступање у складу са прописима о мерама заштите на раду, у члану 195 КЗ-а прописано је испуњење доспелих обавеза издржавања, у члану 260. до 264. КЗ-а прописано је у одређеном року предузимање мера заштите, очувања и унапређења животне средине и сл.

Такође, уз условну осуду суд учиниоцу може изрећи и неку од мера безбедности¹¹. Мере безбедности изречене уз условну осуду се извршавају.

Кратак осврт на појам и основне карактеристике казни

Када је реч о кривичним санкцијама, свакако да централно место у готово свим законодавствима представља казна. Казна, некада једина кривична

⁹ Зоран Стојановић, *Кривично право-општи део*, Правна књига, Београд, 2007, стр. 301.

¹⁰ У неким правним системима као нпр. у Француској и Аустрији прописују и ткз. Парцијалну условну осуду код које се само условно одлаже само један део изречене казне. Нпр. суд учиниоца осуди на казну затвора од три године и одреди да се једна година затвора условно одлаже. Условна осуда у овом случају постаје нека врста антиципираног условног отпуста. Цитирано према: Petar Novoselec, *Opći dio Kaznenog prava*, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb, 2007, str. 424.

¹¹ Занимљив пример налазимо у судској пракси. Наиме, ако првостепени суд окривљеном због извршеног кривичног дела изрекне условну осуду уз обавезу извршења мере безбедности обавезног лечења алкохоличара на слободи, онда је дужан да изрекне и наведену меру безбедности у изреци пресуде. Првостепени суд у образложењу побијане пресуде даје разлоге због којих је окривљеном изрекао меру безбедности лечења алкохоличара на слободи и позвао се на одредбе члана 84 КЗ-а наводећи да ће суд одредити да се изречена мера изврши у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи, уколико се окривљени без оправданих разлога не подвргне лечењу на слободи или лечење самовољно напусти. Проблем код изрицања ове мере безбедности је настао зато што је суд пропустио да у изреци пресуде изрекне меру безбедности обавезног лечења алкохоличара. У том смислу, с обзиром да изреком побијане пресуде суд није окривљеном изрекао поменуту меру безбедности, за чије извршење је навео разлоге у образложењу, то је изрека првостепене пресуде нејасна и неразумљива, па је побијана пресуда морала бити укинута по службеној дужности; Решење Апелационог суда у Крагујевцу, Кж 2232/13 од 17. 05. 2013.

санкција, и данас је прописана за већину кривичних дела у посебном делу кривичног законика. Може се рећи да данас не постоји ниједна држава која у свом систему кривичних санкција не прописује казну. Казна на неки начин даје печат целокупном кривичном праву, па се некада кривично право назива и казнено право. Казна је законом прописана репресивна мера која се у циљу сузбијања криминалитета примењује према учиниоцу кривичног дела на основу одлуке суда након спроведеног кривичног поступка.¹² Из напред наведене дефиниције закључујемо да је казна везана за кривично дело, односно да би дошло до изрицања казне, неопходно је да је дошло до извршења кривичног дела. Такође, члан 2 КЗ-а прописује да нема казне без кривице, односно, да се казна може изрећи само учиниоцу који је крив за учињено кривично дело.

Казна је најтежа кривична санкција која највише задире у права учиниоца кривичног дела. Реч је о најрепресивнијој кривичној санкцији.

Члан 43 КЗ-а прописује да се учиниоцу кривичног дела могу изрећи следеће казне:

- казна затвора
- новчана казна
- рад у јавном интересу
- одузимање возачке дозволе.

Имајући у обзир предмет рада обрадићемо само казну затвора, као казну која је у најнепосреднијој вези са условном осудом, односно казна која се једино може заменити условном осудом.

Иако казна лишења слободе одавно егзистира у кривичном праву, она је имала једну сасвим другачију намену у односу на данас. Наиме, првобитна сврха затвора се састојала у замени смртне казне и телесних казни, да би након тога представљала метод или помоћно средство у реализацији принудног рада. Као казна лишења слободе, затвор се први пут појављује у француском Кривичном законнику 1791. године.

Казна затвора је након свог увођења сматрана великим напретком у контексту хуманизације кажњавања и поштовања људског достојанства у односу на период средњег века, када су смртна казна и телесне казне доживеле потпуну афирмацију. Међутим, није прошло превише времена, а казна затвора је у великој мери почела да се оспорава. Велика је дилема колика је оправданост изрицања казне затвора и колико казна затвора може да оправда своју улогу. Савремено кривично законодавство све више трага за алтернативама казне лишења слободе. Ово се правда чињеницом да казна затвора не постиже жељене циљеве, већ напротив уместо да делује превентивно на учиниоца кривичног дела, она од њега ствара личност која се удаљава од друштва и афирмише склоности ка новим криминалним радњама.

Под казном затвора подразумева се одузимање права кретања учиниоцу кривичног дела на одређено време. Казна затвора се може изрећи само као

¹² Зоран Стојановић, *Коментар Кривичног законика*, ЈП Службени гласник, Београд, 2012, стр. 201.

главна казна. Када је у питању дужина трајања казне затвора наш законодавац се определио да казна затвора не може бити краћа од тридесет дана нити дужа од двадесет година. Казна затвора се изриче на пуне године и месеце, а до шест месеци и на дане.

Такође наш законодавац прописује да се за најтежа кривична дела или за најтеже облике тешких кривичних дела може изрећи казна затвора у трајању од тридесет до четрдесет година. Наиме, може се рећи да ова одредба представља изузетак у односу на општи максимум трајања казне затвора.¹³ Казна у трајању од тридесет до четрдесет година не може се изрећи лицу које није навршило двадесет једну годину живота у време извршења кривичног дела. Казну затвора у трајању од тридесет до четрдесет година треба посматрати као посебан случај казне затвора која је уведена као замена за смртну казну.¹⁴ Она се не може изрицати у распону између двадесет до тридесет година и изриче се само на пуне године.

Однос условне осуде и казне

Између условне осуде и казне се дуго времена у теорији није правила разлика, односно условна осуда се сматрала модалитетом казне. У том смислу, и творци француског закона о условној осуди Беранжеа и Бартуа су били присталице овог становишта. Они су истицали да је условна осуда за осуђеног „осетно зло“ и „да нема никаквог разлога видети у њој шта друго него казну.“¹⁵ Поистовећивање казне и условне осуде се темељило и на становишту да је условна осуда посебан вид кривичне казне јер има све њене одлике, као и посебан модалитет казне.¹⁶ Оваквом схватању условне осуде у великој мери је допринело и место условне осуде у кривичним законима тог периода, где се условна осуда налазила у глави у којој су се налазиле и казне. У том смислу, први пут условна осуда је у потпуности издвојена као самостална кривична санкција у Кривичном закону Социјалистичке Федеративне Републике Југославије¹⁷. У овом Закону условна осуда је по систематици издвојена од казне и заједно са опоменом представља посебну врсту кривичне санкције-меру упозорења. Дакле, као што можемо видети, напред изнета чињеница представља један од разлога због којег је условна осуда дуго сматрана модалитетом казне,

¹³ Неки аутори као нпр. проф. Зоран Стојановић истиче да казна затвора у трајању од тридесет до четрдесет година није прави изузетак у односу на општи максимум, јер би се могао заступати став да је у питању посебна врста казне затвора.

¹⁴ Зоран Стојановић, Кривично право – општи део, *op. cit.* стр. 268.

¹⁵ Perrin T., (1904) *De la remise conditionnelle des peines, Etude de droit compare historique et critique*, Geneve; Цитирано према: Тихомир Васиљевић, *Условна осуда-историјат установе и системско излагање с обзиром на југословенско и инострано законодавство*, докторска расправа, Правни факултет Универзитета у Београду, Београд, 1935, стр. 42.

¹⁶ Љубиша Лазаревић, *Казне и мере безбедности у савременом кривичном праву*, Завод за издавање уџбеника Социјалистичке Републике Србије, Београд, 1969, стр. 82.

¹⁷ Кривични закон Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, *Сл. лист СФРЈ*, бр. 44/76

а као што смо рекли, највећу заслугу за то имали су кривични закони тог периода и њихова систематика.¹⁸

Међутим, иако је неспорно да је условна осуда посебна, самостална кривична санкција, њена повезаност са казном је ипак изузетно велика.

Битни елементи условне осуде су време проверавања и казна. Условна осуда се изриче уместо казне, али уз њено присуство. То присуство казне јесте она претња која чини ову санкцију опомињујућом. Присуство казне изражено је у чињеници њеног утврђивања.¹⁹ Условна осуда се не може ни изрећи као санкција, док се претходно не утврди казна затвора у трајању мањем до две године, као и испуњеност осталих услова који су неопходни да би се изрекла условна осуда. Да би уопште могла да се изрекне условна осуда, неопходно је да пре тога буде утврђена висина казне затвора за конкретно кривично дело. Ако је висина те казне у опсегу који дозвољава изрицање условне осуде, утврђена казна се може заменити условном осудом. У том случају суд неће изрећи казну затвора, већ под условом да су испуњени и други услови, изрећи ће условну осуду.

Такође, поред тога што је казна уско повезана са самом могућношћу изрицања условне осуде, она је и санкција која ће се применити у случају опозивања условне осуде. Дакле, и поред тога што суд изриче условну осуду, утврђена казна затвора ће бити аутоматски „активирана“ и изречена у случају опозивања условне осуде. Дакле, овде се казна налази на другом колесеку и до њене активације ће доћи у случају опозивања условне осуде. Па тако, ако учинилац не покаже добро владање у току времена проверавања, изречена условна осуда ће се заменити утврђеном казном затвора.

Дакле, казна је присутна код условне осуде како приликом изрицања, тако и приликом опозивања условне осуде. У првом случају присутна је као услов који мора бити испуњен да би се условна осуда уопште изрекла (утврђена казна затвора мања од две године), а у другом, у случају опозивања условне осуде, долази до примене утврђене казне затвора. Како наводи професор Милутиновић, условна осуда неће добити карактер казне само у случају ако осуђено лице, у току времена проверавања које се одређује судском пресудом, не учини ново кривично дело, или, пак испуни обавезе које су му судском пресудом одређене, а које мора да испуни у току периода проверавања.²⁰

Међутим и поред велике повезаности казне и условне осуде, ипак постоје и бројне разлике између ова два кривичноправна института. У том смислу,

¹⁸ И данас је међу појединим ауторима присутно становиште по којем је условна осуда модалитет казне. Наиме, аутори попут Фрање Бачића и Велинке Грозданић истичу да је садашња условна осуда само суспензија извршења изречене казне, а не самостална санкција, па предлажу враћање на регулативу која је била на снази пре 1977. године, односно враћање на регулативу по којој је условна осуда сматрана модалитетом казне. Види: Franjo Bačić, *Legislativni pristupi urteđenju institucije ublažavanja kazne, s nekoliko napomena o sudskoj politici kažnjavanja, Naša zakonitost*, vol. 43 br. 5, 1989, str. 594-600; Velinka Grozdanić, *Sistem sankcija u Nacrtu novog hrvatskog Kaznenog zakonika, Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu*, vol. 1 br. 1, 1994, str. 56.

¹⁹ Видоје Миладиновић, *Условна осуда у новом кривичном законодавству*, (16. 08. 2016.) преузето са: <http://www.prafak.ni.ac.rs/files/zbornik/sadrzaj/zbornici/z18/12z18.pdf>, стр. 238.

²⁰ Милан Милутиновић, *Пенологија*, Савремена администрација, Београд, 1981, стр. 319.

условна осуда у односу на казну нема елементе ретрибутивности. Условна осуда не изазива правне последице које изазива казна. Условна осуда за разлику од казне не погађа учиниоца кривичног дела принудним одузимањем слободe или ограничењем неког другог права.²¹

Закључак

Дакле, као што смо и раније напоменули, условна осуда и казне иако представљају две различите кривичне санкције, ипак између њих постоји одређена повезаност. Наиме, казна је уз време проверавања основни елемент условне осуде. Приликом изрицања условне осуде најпре се утврђује казна, па се потом утврђена казна замењује условном осудом. Исто тако, у случају лошег владања осуђеника, односно у случају опозивања условне осуде долази до изрицања и извршења казне. Дакле, повезаност условне осуде са казном је присутна и приликом изрицања, као и приликом опозивања условне осуде. Према томе, условна осуда иако је самостална кривична санкција, како је третира и КЗ, ипак је уско повезана са казном и казна представља њен основни елемент заједно са временом проверавања. Дакле, да закључимо, условна осуда је неспорно самостална кривична санкција, међутим њена повезаност са казном је јако велика, али ипак се не може сматрати модалитетом казне, јер између казне и условне осуде бројне разлике. Те разлике се огледају у томе што условна осуда у односу на казну нема елементе ретрибутивности. Условна осуда не изазива правне последице које изазива казна. Условна осуда за разлику од казне не погађа учиниоца кривичног дела принудним одузимањем слободe или ограничењем неког другог права.

Литература:

1. Ваčić Franjo, Legislativni pristupi urteđenju institucije ublažavanja kazne, s nekoliko napomena o sudskoj politici kažnjavanja, *Naša zakonitost*, vol. 43 br. 5, 1989, str. 594-600.
2. Dragić Zdravko, Uvjetna osuda u praktičnoj primjeni, *Naša zakonitost*, vol. 37 br. 7-10, 1983, str. 5-19.
3. Grozdanić Velinka, Sistem sankcija u Nacrtu novog hrvatskog Kaznenog zakonika, *Hrvatski ljetopis za kazneno pravo i praksu*, vol. 1 br. 1, 1994, str. 34-46.
4. Grozdanić Velinka, Škorić Marissabell, *Uvod u kazneno pravo - Opći dio*, Organizator, Zagreb, 2009.
5. Horvatić Željko, *Kazneno pravo*, Organizator, Zagreb, 2011.
6. Novoselec Petar, *Sistem sankcija, alternative kazni zatvora i ljudska prava čovjeka i savremena kretanja u kriminalnoj politici*, Institut za kriminološka i sociološka istraživanja, Beograd.1989.
7. Novoselec Petar, *Opći dio Kaznenog prava*, Pravni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, Zagreb, 2007.

²¹ Више у: Станко Бејатовић, *op. cit.* стр. 72-74.

8. Perrin T., *De la remise conditionnelle des peines*, Etude de droit compare historique et critique, Geneve, 1904.
9. Bejatović Stanko, *Uslovna osuda*, NIO Poslovna politika, Beograd, 1986.
10. Vasiljević Tihomir, *Uslovna osuda-istorijat ustanove i sistemsko izlaganje s obzirom na jugoslovensko i inostrano zakonodavstvo*, doktorska rasprava, Pravni fakultet Univerzitetu u Beogradu, Beograd, 1935.
11. Vidoje Miladinović, *Uslovna osuda u novom krivičnom zakonodavstvu*, (16. 08. 2016.) preuzeto sa: <http://www.prafak.ni.ac.rs/files/zbornik/sadrzaj/zbornici/z18/12z18.pdf>,
12. Krivični zakonik, *Sl. glasnik RS*, br. 85/05, 88/05 – ispr., 107/05 – ispr., 72/09 i 111/09 i 121/12, 104/13, 108/14.
13. Krivični zakon Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, *Sl. list SFRJ*, br. 44/76.
14. Lazarević Janko, *Uslovna osuda*, *Bilten sudske prakse Vrhovnog suda Srbije*, br. 3/2007., Intermeks, Beograd, 2007.
15. Lazarević Ljubiša, *Kazne i mere bezbednosti u savremenom krivičnom pravu*, Zavod za izdavanje udžbenika Socijalističke Republike Srbije, Beograd, 1969.
16. Miladinović Vidoje, *Uslovna osuda u sistemu krivičnih sankcija*, *Pravni život*, vol. 33 br. 12, 1984, str. 1159-1174.
17. Milan Milutinović, *Penologija*, Savremena administracija, Beograd, 1981.
18. Mrvić-Petrović Nataša, *Alternativne krivične sankcije u državama balkanskog regiona u Vladimir Čolović (urednik) Pravo zemalja u regionu – Zbornik radova*, Institut za uporedno pravo, Beograd, 2010, str. 56-73.
19. Rešenje Apelacionog suda u Kragujevcu, Kž 2232/13 od 17. 05. 2013.
20. Sokolović Ranko, Jovašević Dragan, *Krivično pravo – opšti i posebni deo*, Akademija za nacionalnu bezbednost i JP Službeni glasnik, Beograd, 2014.
21. Stojanović Zoran, *Komentar Krivičnog zakonika*, JP Službeni glasnik, Beograd, 2012.
22. Stojanović Zoran, *Krivično pravo-opšti deo*, Pravna knjiga, Beograd, 2007.
23. Stojanović Zoran, *Pojednostavljene forme postupanja u krivičnim stvarima i alternativne krivične sankcije u Zoran Stojanović et. al. (urednik) Alternativne krivične sankcije i pojednostavljene forme postupanja*, Srpsko udruženje za krivičnopravnu teoriju i praksu: Udruženje javnih tužilaca i zamenika javnih tužilaca Srbije, 2009, str. 15-38;

THE RELATION BETWEEN THE SUSPENDED SENTENCE AND PENALTY

Summary: A suspended sentence is a criminal sanction which occurred primarily as a replacement for short-term prison sentences, because the society recognized that the purpose of punishment can sometimes be achieved only by threat that a particular sentence will be carried out. The purpose of warning measures and therefore the suspended sentence is to deter the offender from further commission of offenses, without any restrictions of rights and liberties. A suspended sentence was formed as a reflection of aspirations to adjust penalty with personality of the offender, so that its execution becomes a reflection of needs to manage offenders. However, despite the fact that suspended sentence represents an independent criminal sanction, its relation to the penalty is highly indisputable. Accordingly, in this paper author will show the relation between the penalty and suspended sentence, and indicate on the connection between these criminal sanctions.

Key words: suspended sentence, penalty, suspended sentence element, testing period